

Mislím da je bila subota 22. januara 1994. godine kada je došla patrola milicije sa radnikom Službe državne bezbednosti iz Tutina kod moje kuće u selu Devreće i tražili da predam oružje koje navodno posedujem. Obzirom da ne posedujem nikakvo oružje, naredili su mi da pođem sa njima u Tutinu. Molio sam ih da me ne odvede, jer, kao što su videli imam staru i hronično bolesnu ženu na postelji kojoj, trenutno, jedino ja pružam potrebnu joj negu i pomoć. Međutim, za to nisu imali nikakvog razumevanja, već su me priveli u stanicu milicije u Tutinu i razgovarali dva dana preteći da moram predati oružje, ne pružajući mi nikakve dokaze da sam ga ikada posedovo. Pušten sam kući, navodno da razmislim, sve do 9. marta kada su me ponovo priveli sa seoske pijace, ne dozvolivši mi da odnesem kupljene stvari-namirnice za moj predstojeći vjerski praznik Bajram. Zadržan sam duže vremena u hodniku stanice milicije ne dozvolivši mi do kasno da idem kod svoje dece i večeram, obzirom da sam toga dana posteo. Bez ikakvog razgovora sutradan 10.03. u 8,00 časovapriveo me je radnik Službe državne bezbednosti Željko Obradović u Novom Pazaru kada će me otpočeti najteži dani u mojih 70 godina života. Bez mnogo razgovora naredili su mi da se svlačim do pasa, prislenili me čelom uza zid vežući mi ruke na leđima. U takvom položaju su me držali i tukli više od 6 časova naizmjenično njih četvorica na čelu sa starešinom Vladom Čerbićem. Tukli su me po nogama, rukama i stomaku. Starešina Čerbić mi je uperio pušku M-48 na ustima govoreći da će mi je u grkljan sabiti, a potom okrenuo kundak i udarao me u prednjem delu ramena. Nakon takve torture do iznemoglosti, pustili su me nešto posle 16,00 časova naređujući mi da se ponovo javim za 5 dana. Jedva sam izašao uz pomoć moga sina Bajra koji me je sačekao u hodniku.

Nakon drugog javljanja 15. marta počelo je sa još jačim intenzitetom mog fizičkog slostavljanja, naređujući mi da se izujem i kolenim čučnem na stolici. Tukli su me palicom po golim nogama i povremeno po zadnjem delu tijela sve do moje iznemoglosti. Nakon izvesnog vremena doveli su milicionara naređujući mu da me veže za drvenu klupu u hodniku dok se ne vrata sa večere. U kasnim večernjim satima došla su trojica od kojih mi je jedan naredio da pružim ruke udarajući me palicom svom snagom. Zbog nesnošljivih bolova na rukama i nogama pao sam na patos i više ne znam šta je bilo od mene. U neko doba noći video sam milicionara pored sebe. Sutradan, starešina toga organa videvši me u kakvom sam stanju, ponudio me da popijem kafu, ali sam ja odbio. Rekao mi je da idem kući, dobro da razmislim i da ponovo dođem 25. marta. Međutim, više se njima ne smijem vraćati, jer znajući šta me čeka, radije bih tražio načina da sebi oduzmem život. Napominjem da mi se sve ovo desilo za vrijeme moga posta Ramazana i vjerskog praznika Bajrama. O svemu ovome, pismeno sam obavijestio Predsednika Republike i Ministra unutrašnjih poslova Sr-

bije, ali ne vjerujem da će mi to mnogo pomoći.

Stariji sam čovek od 70 godina i nikada oružje nisam posedovao, niti pak sada u ovim godinama moje duboke starosti ima potrebe da ga imam, jer sam ja potpuno nesposoban čovek teškog zdravstvenog stanja. Sa ovim je moje zdravlje još više pogoršano. Na kraju sam svoga života, ali me mnogo zabrinjava saznanje da ću umreti od batina pod teškim mukama.

U Tutinu, 18.03.1994. godine.

Bakić Hamdija

iz sela Devreča

Hamdija Bakić